

ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΝΡΙΚ ΟΜΠΕΡΛΑΝΤ

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Κατεβαίνοντας κaveis τη βουνοπλαγιά του Γκρίντερβαλν των "Άλπεων στην Έλβετία, συναντά ένα παραξένο μέρος. Είναι μιá έκταση νεκρή μέσα σέ μιá κατάφυτη μικρή κοιλάδα.

Γύρω από τη μικρή αυτή έκταση ανδρίζουν ή άγριες τριανταφυλιές των "Άλπεων και λογιής - λογιής άλλα φυτά κι' άγριολούλουδα που βρίσκονται άφθονα στις κατοφρέριες των πανύψηλων έκεινων βουνών. Και μόνο ή έκταση αυτή μένει κατά ένα άλλόκοτο τρόπο, επί χρόνια δλοκλήρα τώρα, έντελως νεκρή, δίχως καμμιá βλάστηση, καμμιá γλόη, ξερή πέτρα μονάχη, διακμήνη άπ' τά λιουίρια και τις βροχές. Έχει τό σχήμα του κύκλου και πλάτος και μάρκος κάπου τριάντα ποδών.

Πώς μέσα στην τόσο πλούσια βλάστηση ό τόπος αυτός άπόμεινε έτσι για πάντα ξερός; Οι κάτοικοι των διπλανών χωριών διηγούνται γι' αυτό μιá παράδοση, από τις πιο παράξενες της Έλβετίας:

Μιά φορά κ' έταν καιρός, ζούσε στην κοιλάδα του Κάντιν, κάπου έχει κοντά σ' αυτό τό μέρος της βουνοπλαγιάς, ένας άνθρωπος που ήταν μεγάλος μάγος. Είχε κληρονομήσει τη μαγική δύναμη από τη μητέρα του που κ' έκεινή την είχε κληρονομήσει από τη δική της!

□ □ □ ΕΞΗΗ "ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □

Η οικογένειά του ολόκληρη ήταν μιá οικογένεια μάγων! Όλα τά άγρια ζώα της κοιλάδας υπάκουαν στό μάγο, σάν πιστοί του ύπηρετές και σκλάβοι. Κάθε σάββατο βράδυ ό μάγος έβγαινε πάντα στό ίδιο μέρος, στη βουνοπλαγιά του Γκρίντερβαλν, που σήμερα μένει ξερό και έρημο. Έχει έχασε ένα κύκλο γύρω του μ' ένα μαγικό ραβδί που είχε, κ' έπειτα άρχιζε να σφουρίζει με τό φλόαυτο που του είχε δώσει ή μάγισσα ή μάνα του την ώρα που ξεφυγκούσε, πάνω στό νεκρικό της κρεβάτι.

Οι ήχοι έβγαιναν από τό φλόαυτο του άλλόκοτοι και μονότονοι. Για κάθε είδος ζώων είχε και ξεχωριστό παίζιμο. Έτσι έμάζευε γύρω του άλλοτε τις άκούσδες, άλλοτε τους άετούς κι' άλλοτε τά φειδια του βουνού. Έπιπαιναν τότε όλα μέσα στό μαγικό του κύκλο, άπ' τόν όποιο δέν μπορούσαν να ξεναβγούν χωρίς την προσταγή του. Τότε ό μάγος έπαινε τό άλλόκοτο σφουρίγμα του. Έκτύπαζε γύρω του τά μαζεμένα άγρίμια και τούς έδινε τις διαταγές του.

Ότι τούς έλεγε, εκείνα τό έκαναν σάν ύποτακτικοί του. Μαζεώνουσαν στις φολιές τους ή κατέβαιναν στην κοιλάδα, έθανάτωναν εκείνων που ήθελε ή έγλυκαν τά χέρια των ανθρώπων.

Όλη ή χώρα έτρεμε και φοβόταν τό μάγο και τη δύναμή του, και οι μεγαλύτεροι άρεντάδες τόν περιποιούνταν και ήθελαν νά τάχουν καλά μαζί του...

***

Μιά νύχτα είχε μαζέψει γύρω του τούς δράκοντες και τις όχιές. Όταν έτελειωσε τό σφουρίγμα του, τούς έπρόσταζε νά πάνε να πνίξουν στόν ύπνο της, την όμορφότερη κοπέλλα του χωριού.

Ό μάγος την είχε ζητήση γυναίκα του, μα εκείνη άγνήθηκε με τρόμο. Πώς θα μπορούσε νά μένη δίπλα σ' ένα τέτοιο διαβολάνθρωπο; Ό μάγος πειράχθηκε πολύ μ' αυτήν την ταπεινώση που του έκαμε μιá φτωχή κοπέλλα του χωριού. Και όρκισθηκε να εκδικηθή με τόν τρόπο που ήξερε αυτός.

— Φίου... φίου!... έκανε τώρα ό μάγος, φειδια και δράκοι και όχιές... φίου, φίου... σίρτε νά πνίξετε την όμορφη κοπέλλα, που έπρόσβαλε τόν άρέντη σας τόν παντοδύναμο...

Κ' έπρόσθεσε:

— Σέρεις, Σερζιάκ, έχω έτοιμη την άπάντησί μου στη χθεσινή σου πρόταση. Τη θυμάσαι; Οά ήθελα...

— Τι;...Τί θα θέλατε, Μαριζ;

— Νά, θα ήθελα, ένα ρόλο σάν αυτόν που έπαιξα πρό όλιγου. Μα ό ρόλος αυτός να μην τελειώνη ποτέ! Είμαι θ χρόνια παντρεμένη με τόν Λιονέλ Φρενκούρ κι' έχω πολύ...γελάσει!

Πάρτε με σεις νά με κάμειτε νά...κλάψω! Ω! τά δάκρυα!..

Κι' ή Μαριζ έπεσε στην άγκαλιά του Σερζιάκ.

Ζάν Σεβντό

"Όμως κανένα φειδι και κανένα δράκος δέν έσάλευε άπό τη θέση του. Θαρρείς και κάποια άνωτερη δύναμη έσίντιφρε τά μάγια του μάγου.

— Φίου... φίου!... έκανε άδικα ό μάγος και ιδροκοπούσε.

***

Γονατιστή μπρός στην εικόνα της Άειπαόφθνης, ή όμορφη κοπέλλα του χωριού έκλαιε και παρακαλούσε νά δείξη ή Μεγαλόχαρη τό θαύμα της, και νά τη γλυτώση από τη δύναμη του μάγου.

Ό μάγος έθύμωσε τώρα, τά μάτια του άρχισαν νά βγάζουν σίφες και τό πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο. Άρχισε νά χρησιμοποιη μαγικές δυνάμεις που ποτέ του ίσασε τότε δέν είχε ανακασθή νά χρησιμοποιήση. Έκαμε άλλόκοτα σχήματα και ξεστομίσε λόγια φοβερά, παντοδύναμα που του τάχε διδάξη ή μάνα του ή μάγισσα και που έκαμαν τά βουνά δλοκλήρα νά τρίζουν και τη νύχτα ν' αναδιπλώνεται από τόν τρόμο της.

Έξαφνα οι δράκοι έσάλευαν... άφησαν τό κοπάδι των φειδιών και έτραβήξαν προς τη σπηλιά που ήταν εκεί παρατέτα.

— Φίου... φίου!... Ξαναρχισε ό μάγος και νόμισε πως τά έφρετά άρχισαν πεινά νά σκύβουνε στη θέλησή του.

Ένα άγριο γέλιο ζωογραφίστηκε στό πρόσωπό του.Και ξεστομίσε θησαυρά νά ξεστομίση τά φοβερά, τά σατανικά τόν λόγια και τά βουνά έτριξαν και ή νύχτα αναδιπλώναταν με άγονία...

Σέ λίγο όμως οι δράκοι ξεαναγύρισαν κοντά του. Πάνο στη ράχη τους κρατούσαν ένα τεράστιο φειδι. Άπό τό στόμα του χινόυτουσαν φλόγες κι' από τά μάτια του έβγαιναν άστρατές που χινόυτουσαν στά πλάτη της νυχιάς. Πάνο στό κεφάλι του φορούσε μιá κορώνα μ' άστρατερά διαμάντια! Ήταν τό στοιχείο των δράκων του βουνού! Μ' αυτό θα έκδικόταν ό μάγος τη φτωχή κόρη...

Έφτασαν έτσι οι δράκοι μέσα στό μαγικό κύκλο. Τότε όμως άξαφνα, σάν νά υπάκουαν σ' άνωτερη δύναμη, άρπαξαν με τά νύχια τους τό φλογερό φειδι και τό πέταξαν έξω από τό μαγικό κύκλο. Ένας τρομερός κρότος άκούσθηκε και μιá θαμνοτική λάμψη έξοισε τά πέπλα της νύχτας. Ό μάγος έπεσε στά γόνατα και κατατρομαγμένος έκαμε τό σημείο του σταυρού.

Την ίδια στιγμή όλα χάθηκαν από μπροστά του κ' έμεινε εκεί, στη μέση του κύκλου ίσασε τό προί.

Κι' όταν έβγήκε ό ήλιος, και οι κυνηγοί έπέρασαν από κεινό τό μέρος, τόν βρήκαν νεκρό, μαύρο σάν κάρβουνο στην ίδια θέση.

Άπό τότε, μέσα στην κατάφυτη βουνοπλαγιά του Γκρίντερβαλν, μονάχα σ' αυτόν τόν κύκλο δέν είναι έρημος και νεκρομένος, σάν ένα κομμάτι από την Κόλαση!...

Ένριχ Όμπερλαντ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙ

Μετά την περίφημη νίκη του του Μαρέζκου, ό Βοναπάρτης έπήγε με τό στρατό του νά καταλάβη ένα χωριό σά περιχώρα. Μόλις τό έμαθε ό δήμαρχος τό χωριού βγήκε με τούς προύχοντες και τόν λαό νά τόν ύποδεχθή και νά τον παραδώση τά κλειδιά των πυλών. Για νά κολακεύση όμως περισσότερο τόν νικητή στρατηγό διάλεξε τά είκοσι ώραιότερα κορίτσια της πόλεως και τά έβαλε μπροστά τά μπροστά για νά τού παραδώσουν τά κλειδιά.

Ό Ναπολέων ρώτησε τό δήμαρχο τί συμβόλιζε ή παρουσία των είκοσι έκείνων κοριτσιών. Και ό δήμαρχος άπολόγησε:

— Τά κορίτσια αυτά, στρατηγέ μου, είναι «είκοσι καρδιές» που σύμφωνα με την ορθογραφία τους σημαίνουν είκοσι καρδιές (vingt coeurs),σύμφωνα όμως με την προφορά τους σημαίνουν ναι-ακουε (νικητής)!

Οι Φίλοι της Μικρούλας

φουρώνει χορτάρι. Ό τόπος έχει ένα κομμάτι από την Κόλαση!...